

Resultats electorals del PP a les Illes Balears, Catalunya i el País Valencià

Tots els vots del Partit Popular

L'evolució dels vots del PP als Països Catalans ha experimentat en les darreres eleccions una evolució ascendent. La configuració de José María Aznar en el congrés de Sevilla com a nou líder pot ser l'element clau per a la recuperació del partit més representatiu de la dreta.

D'entrada cal fer la precisió que el PP es presenta amb aquestes sigles des de les europees del 1989, i que, per tant, del 1977 al 1989, cal analitzar els resultats prenent les corresponents precaucions. Així, a les constituents del 77 es presenta com a AP; a les legislatives del 79, com a CD; a les autonòmiques del 80 (Catalunya), com a SC; a les legislatives del 82, com a AP-PDP-UL a l'estat, i com a AP-PDP-UV al País Valencià; a les autonòmiques del 83, com a AP-PDP a les Illes Balears, i com a AP-PDP-UV al País Valencià; i, finalment, a les europees i autonòmiques del 87 es presenta a tot arreu com a CP.

Això vol dir que els vots al partit que serveix d'aglutinant al conjunt d'aquestes forces s'ha de comptabilitzar anotant els efectes que provoquen les compareixences per separat dels partits coaligats. I, d'entrada, això només serà rellevant per al cas d'UV, perquè en la resta de pressupòsits considerats els socis d'AP no tindran quasi cap incidència en les compareixences en solitari.

Així, fins al 1982, la dreta espanyola no ocuparà el segon lloc entre els partits. La desaparició d'UCD, amb l'estrepitós fracàs de les legislatives del 82, col·locarà AP en la cota que cal considerar com a base per a analitzar els resultats posteriors. Els resultats aconseguits a les legislatives del 82 (amb la coalició esmentada) seran els millors numèricament fins avui amb l'excepció de les Illes Balears, on han igualat aquells resultats (i ara en solitari) a les eleccions legislatives del 89.

Pel que fa, doncs, a les Illes Balears (gràfic I) s'ha produït un fenomen que és justament el contrari del que s'ha esdevingut a Catalunya, com tot seguit

veurem. A les Illes AP esdevindrà el primer partit en vots fins i tot a les successives autonòmiques, i, mentre en les autonòmiques del 83 veu com una part dels seus vots van a parar a UM, tant en les legislatives del 86 (a pesar de la votació significativa que obté el PRD), com en les altres eleccions posteriors (si exceptuem les europees del 87) va creixent fins arribar a les legislatives del 89 en percentatges i nombre de vots semblants als resultats del 82.

A Catalunya, per contra (gràfic II), els relatius bons resultats del 82 no seran assolits en cap altra elecció, perdent un quart dels vots a mans de CiU i del CDS, repartint-se les pèrdues de manera diferent segons el tipus d'elecció de què es tracte. Les autonòmiques del 84 constitueixen el punt més baix dels resultats electorals d'AP a Catalunya amb la pèrdua de la meitat dels vots respecte a les legislatives del 82. Si considerem que en aquestes eleccions el CDS no presenta candidatures, es fa evident que la pèrdua de vots és deguda al transvasament de vots a CiU (i a una relativa incidència de la major abstenció respecte a les eleccions del 82). Aquesta pèrdua es farà encara més gran si s'observen els resultats de la dreta espanyola a les eleccions autonòmiques del 88. La recuperació de vots a les legislatives del 86 no representarà, però, una millora dels resultats en les successives eleccions tot i que a les legislatives del 89 s'observe una certa fixació del vot al PP respecte a les anteriors legislatives i les europees del 87.

En tot cas queda clar que CiU, arran de les autonòmiques del 84 desbanca la dreta espanyola i li pren una part significativa dels vots que manté fins l'actualitat, desplaçant el PP a tercer partit

de Catalunya en vots en les generals i europees. En aquest sentit és ben significativa la incidència que l'*operació reformista* tingué en les legislatives del 86 en la captació d'un electorat fins aleshores en l'òrbita dels partits d'àmbit estatal a Catalunya (primer UCD i, després, AP).

Pel que fa al País Valencià (gràfic III) els percentatges de la primera AP (el 77 i el 79) eren superiors als aconseguits per aquest partit a Catalunya. La dreta espanyola, a partir del 82, es convertirà en segon partit en l'àmbit valencià fins avui, a pesar de no arribar mai als resultats de la desapareguda UCD, AP mantindrà un nombre semblant de vots en tres eleccions successives (legislatives del 82, autonòmiques del 83 i legislatives del 86) tot i que en la darrera s'enfronta amb el seu soci UV. La pèrdua de vots d'AP a mans d'UV en les eleccions del 86 i a la circumscripció electoral de València, quedarà neutralitzada pels millors resultats que AP obté a Castelló i Alacant. Serà en posteriors eleccions on es notarà la pèrdua de vots a mans d'UV (i, parcialment, del CDS), com ara a les autonòmiques del 87 (on CDS i UV obtenen èxits notables), i a les europees del 87 i 89, respectivament. En tot cas, a les darreres eleccions legislatives, el PP es recupera notablement en nombre de vots i que en percentatges les variacions no són molt significatives. Comptat i debatut, sembla haver-se consolidat un espai regionalista de dreta ferm competidor del PP, alhora que l'espai centrista queda ben delimitat entre aquests dos partits i el PSOE, partit del qual guanya i perd vots el centrisme.

Vicent Franch i Ferrer